

Neděle 16.2.2014 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

„Setník odpověděl: „Pane, nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu; ale řekni jen slovo a můj sluha bude uzdraven.“ Když to Ježíš uslyšel, podivil se a řekl těm, kdo ho následovali: „Amen, pravím vám, tak velikou víru jsem v Izraeli nenalezl u nikoho.“ (Mt 8,5-13)

Přijde bohatý člověk za farářem a ptá se: „Pane faráři, dostanu se do nebe, když dám na církev 25.000,- €“? Na to farář: „Na 100% vám to slíbit nemůžu, ale na vašem místě bych to zkusil.“ - Můžeme se u toho pousmát, protože dobře víme, že vstupenka do nebe se prostě koupit nedá! Ale jedno víme jistě: o životě nové kvality je třeba mluvit s Ježíšem. Místa v nebi jsou Božím darem; můžeme je dostat je díky Pánu Ježíši Kristu.

1. Velitel před Ježíšem

Příběh z evangelia, který jsme dnes otevřeli, je jedním z nejkrásnějších vyprávění o tom, jak důležitá je pro život víra. Jeho hrdinou je důstojník herodovské armády, původem Řek nebo Syrofeničan. Připomíná nám, že vojáci jsou také jen lidé, kteří mají stejné potřeby jako ostatní. Potřebují Bibli, Boží slovo jako ostatní, potřebují slyšet o Boží lásce a milosti, která je pro všechny. Také pro vojáky a důstojníky. Důstojník z našeho příběhu vyhledává Ježíše a prosí o pomoc pro svého služebníka. „*Pane, můj sluha leží doma ochrnutý a trpí.*“ Přichází k Němu jako k Lékaři. Za tu dobu, co Ježíš působil mezi lidmi, se to rychle rozkřiklo, že Ježíš má zvláštní dar od Boha, že má moc a uzdravuje nemoci. Nevíme, jestli k tomu chtěl ještě něco dodat.... Dříve než stačil říct cokoli dalšího, slyší Ježíšovu odpověď: „*Přijdu a uzdravím ho.*“ Možná Ježíše dojalo neštěstí a utrpení nemocného, možná se rozhodl vyhovět kvůli tomu lidskému zájmu nadřízeného o služebníka. To není tak obvyklé, že se velitel stará o svého podřízeného! V tu chvíli si ovšem voják uvědomí, že je to všechno trochu složitější.

Vždyť Ježíš je Žid a má zakázáno jít na návštěvu k nevěřícím! Voják si uvědomuje, že každý z nich patří do jiné společenské vrstvy a říká: „*Pane nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu....*“. Taková slova by od důstojníka nikdo nečekal! Je to zvláštní projev pokory. Pohanský voják se sklání před Ježíšovou velikostí. Že by tak zapůsobila Ježíšova ochota a velkorysost? Co teď bude dělat? Uvažuje jako voják. Jako velitel ví, že když vydá rozkaz, že ho někdo splní. Slovo toho, který má autoritu, zmůže hodně... A Ježíš je větší a mocnější než velitel.... „*Pane, ty bys neměl jako Žid vstupovat do pohanského domu. Ale ty ani nemusíš. Stačí, když řekneš slovo a můj sluha bude uzdraven.*“

2. Víra jako důvěra v Ježíšovu moc

Syrský důstojník se dívá na Ježíše bez předsudků. *Je to mimořádný člověk? Je. Uzdravuje nemocné? Uzdravuje. Má nadpřirozenou moc? Má. Pak musí být mimořádné také jeho slovo. Na to nepřišel jen logickou úvahou, ale díky víře. Velitel tak důvěřuje Ježíšově moci, že je přesvědčen o tom, že Ježíš uzdraví jeho služebníka pouhým slovem! On je prostě ten nejlepší Velitel! Z evangelia víme, že Ježíš poroučí démonům a oni poslouchají, zavelí bouři a ona utichne. Odpouští jedním slovem hříchy a člověk je osvobozen. Ježíšovo slovo zvedá ochrnuté z matrací a vyvádí mrtvé z hrobu! To odhadl ten důstojník docela dobře: Ježíšovo slovo má SÍLU, má neomezenou MOC! Nepatří sice k věřícím, ale uvažuje jako věřící!*

Jako křesťané známe sílu Ježíšova slova. Když podle něho jednáme, tak se náš život mění a věci se dávají do pohybu. Autor dopisu Židům připomíná tuto vlastnost Božího slova, když

píše: „Boží slovo je živé a mocné, ostřejší než dvojsečný meč...“ (Žd 4,12.13) To se nestačíme divit, co Boží slovo dokáže! Dotýká se srdce, svědomí, odhaluje ty nejskrytější věci. Boží Syn Ježíš Kristus souhlasí s vojákovým návrhem a jeho služebníka uzdravuje slovem – na dálku. Je to projev Božího slitování a div moci Ježíšova slova. Takové zázraky se dějí podnes. Ježíš Kristus zachraňuje a uzdravuje – jako tenkrát.

3. Křesťané před sv. Večeří Páně

Proč o tom dnes mluvíme? V druhé části dnešního shromáždění budeme slavit sv. Večeří Páně. Když ap. Pavel vysvětluje korintským křesťanům, jak mají přistupovat k této svátostné hostině, varuje před „nehodnou“ účastí na sv. Večeří Páně. Co tím myslí? Pokusím se tu záhadnou formulaci vysvětlit.

Účastníky sv. Večeře Páně můžeme rozdělit asi do 3 skupin. *Jedni* vyznávají jako setník „nejsem hoden“ a sv. VP se nedotknou. Těžce na ně doléhá jejich bída, vždy na sobě něco vidí, co jim brání přijít ke stolu Páně. Takoví křesťané mají blízko k postoji celníka, který se podle Ježíšova podobenství bije v prsa a jediné, na co se před Bohem zmůže, je volání: „Bože, buď milostiv mně hříšnému“. (Lk 18,9-14).

Do *druhé* skupiny patří lidé, kteří svou nehodnost před Bohem moc neřeší anebo se rovnou považují za „hodné“. Snaží se dodržovat pravidla křesťanského života, jsou si vědomi toho, kolik je to stojí námahy, a proto jdou ke sv. Večeří Páně se vztyčenou hlavou. Možná u toho uvažují podobně jako farizeus, který ve své modlitbě říká: „Děkuji ti, Bože, že jsem lepší než jiní, lepší než tento celník, zloděj a kolaborant“. Ano, takoví křesťané se často srovnávají s jinými lidmi a zdá se jim, že jsou lepší... Který postoj je správný? Ani jeden ani druhý.

Ti *první* by si měli vzít příklad z pohanského důstojníka a nejen vyznávat „nejsem hoden“, ale také prosit jeho slovy: „ale řekni jen slovo“. Ano, nejsme hodni, to je pravda. Když se díváme na sebe, vidíme svou nedostatečnost. Ale přesto přicházíme. Nebo právě proto přicházíme, protože hodnými účasti na sv. Večeří Páně se stáváme jen a jen díky Boží milosti. „Hodně“ se účastní sv. Večeře Páně ten, kdo činí pokání, vyznává své hříchy a prosí o odpuštění. Ale to není všechno. Ještě jde o to, abychom uvedli do souladu své chování k lidem s Božím jednáním k nám. *Kdo přijímá Boží lásku* pro sebe, musí se s láskou chovat k bratrovi. *Komu Bůh odpouští*, ten musí odpouštět druhým. Kdo takto nežije, přistupuje ke sv. Večeří Páně „nehodně“, nepochopil cenu Boží milosti a význam sv. Večeře Páně.

Ti *druzí* by se měli začít modlit tu krátkou celníkovu modlitbu: „Bože, buď milostiv mně hříšnému“. Měli by hledat cestu k hlubokému, osobnímu rozpoznání, že k Boží milosti, k Božímu odpuštění nevede jiná cesta než cesta pokání. V liturgii sv. Večeře Páně ČCE je ve společné zpovědi použita formulace z našeho příběhu a říká se tam: „Pane, smiluj se nad námi. Nejsme hodni, abys vešel pod naši střechu, ale řekni jen slovo a naše duše bude uzdravena“. Tím uzdravením se myslí „odpuštění“. Prosba důstojníka z evangelia je přeformulována do modlitby těch, kteří přistupují ke sv. Večeří Páně. Tak je to správně. U sv. Večeře Páně je místo pro kajícíníky, kteří vyznávají svou nehodnost, ale touží po uzdravujícím Ježíšově slovu. Vyznávají své hříchy, ale vědí, že pro Kristovu smrt je pro ně připraveno odpuštění. Boží milost přijímají s radostí, ale zároveň také jako závazek. Žijí podle toho, jak věří. To je Boží cesta pro křesťany. K takovému životu jsme dnes znovu pozváni. **B.Kaleta**